

Hírek

Akácmagyarázó

[Sipos Ferenc](#)

2014. február 11. 10:50

Fotó: Bajomi Bálint

Az utóbbi hetekben nagy vita alakult ki a természetvédők és az erdészek között a fehér akác (*Robinia pseudo-acacia*) megítélésével kapcsolatban. Sipos Ferenc írása az akácról és az Európai Bizottság özönfajokkal kapcsolatos rendelettervezetéről.

Az utóbbi időszakban a tömegtájékoztatásban a fehér akáccal (*Robinia pseudo-acacia*) és az Európai Bizottság özönfajokkal foglalkozó rendelettervezetével kapcsolatban számos olyan hír és vélemény jelent meg, amely nem teljeskörű információkon alapul, és emiatt indokolatlan érzelemhullámokat gerjeszt. Az alábbi, pontokba szedett összefoglalás célja a hírcsatornákon megjelent információk kiegészítése az alaposabb tájékozódás érdekében.

1. Az Európai Bizottság rendelettervezete, amely magyarul az alábbi linken is elérhető és letölthető, jelen formájában nem nevesíti még az Európában nem őshonos, agresszíven terjedő, és jelentős gazdasági, természeti és társadalmi károkat okozó, úgynevezett özönfajokat, amelyek ellen védekezést irányoz elő. A jelenleg 50 tételesre tervezett listát illetően, amelyre állat- és növényfajok egyaránt felkerülnek, a tagállamok tesznek javaslatot, amint az a [tervezet](#) 4. cikkében (paragrafusában) áll.

A tervezett rendelet célja a veszélyes, sok kárt okozó özönfajok, mint az allergén parlagfű, a hullámtereket előzönlő, árvízveszélyt növelő gyalogakác, a gazdasági kártevő krumplibogár, a betegségterjesztő vándorpatkány és társaik elleni védekezés uniós szintű összehangolása, a tagállami védekezést segítő közösségi szintű finanszírozás jogalapjának megteremtése. Régóta fennálló akarat ez a közérdek elősegítésére, amit – mint az európai érdekszövetség közös cselekvési szándékát – döntően a magyar szakemberek is támogatnak, legyenek egészségvédők, gazdasági érdek képviselői vagy természetvédők. Annak az álláspontnak semmi köze a valósághoz, amely szerint ezt a rendeletet kifejezetten egyetlen tagállam, Magyarország egyetlen növényfajából, a fehér akácból hasznat húzó gazdasági érdekcsoportok, a magyar méhészek és erdőgazdálkodók ellen tervezik megalkotni, az ő gazdasági tönkretételük érdekében.

2. A fehér akác jelenleg egyike azon lehetséges fajoknak, amelyek tagállami javaslat alapján

felkerülhetnek a tervezett rendelet ötven tételes listájára, és amelyek kártételei ellen a tagállamoknak védekezniük kell. Lehetőség – se több, se kevesebb. Azt a tényt, hogy nem őshonos Európában, az embertől függetlenül is képes agresszíven terjedni, és ezáltal képes kárt okozni (amiből nem következik, hogy mindig és mindenkinek jól felismerhető kárt okoz a terjedése), régóta ismerik az élővilággal foglalkozó szakemberek, erdészek és természetvédők egyaránt. A világ minden táján, ahol telepítik, sőt őshazájában, az Amerikai Egyesült Államokban (azokban a tagállamaiban, ahol nem őshonos) szerepel az inváziós terjedésre és károkozásra képes fajok listáján, amióta csak – sok évtizede - ilyen listákat készítenek. A világhálón elég beütni az „invasive list Robinia” keresőszavakat ahhoz, hogy számos, jóval az európai uniós rendeletervezet előtt született szakmai listát tanulmányozhassunk öt kontinensről, amelyek mellett kimerítően taglalják kártételeit is.

3. A fehér akácról hazánkban rendelkezésre álló tapasztalatokat tükrözi az erdőről, az erdő védelméről és az erdőgazdálkodásról szóló 2009. évi XXXVII. törvény végrehajtásáról szóló 153/2009 FVM rendelet. Ez 2009-ben született, nem az Európai Unió kényszerítette ki, hanem saját, magyar, erdőkkel foglalkozó szakembergárdánk fogalmazta meg, saját magyar érdekeink szolgálata érdekében, és saját magyar jogalkotónk emelte jogszabályi szintre. Ennek harmadik melléklete felsorolja az idegenhonos (nem őshonos) fafajokat, külön nevesítve az intenzíven terjedőket (invázióra képes fajokat), közöttük a fehér akácot. Nincs értelme idegen akaratra mutogatni, mert a fehér akác kapcsán kétségtelenül fennálló szakmai és társadalmi vitákat - határainkon belül - magyarok vívják magyarokkal.

4. A fehér akác körül azért van olyan sok vita, mert kétségtelenül a leginkább kétarcú szervezet a Magyarországon előforduló, nem őshonos, és embertől függetlenül intenzíven terjedni tudó, ezáltal pedig kárt okozni képes fajok közül.

Az érzelmi alapú hitvitánál tartalmasabb, racionális párbeszédre képes szakemberek közül senki nem tagadja komoly gazdasági jelentőségét, mint tényt - sem faanyag-szolgáltatását, sem mézelő növény mivoltát illetően.

Környezetvédelmi (egészségvédelmi, tájvédelmi) jelentősége már vitatottabb. Gyakran hangsúlyozzák például homokkötő szerepét, jóllehet csak azokat a homokfelszíneket lehet vele megkötni, amelyek más, őshonos növényzettel is megköthetők (igaz, ezek rendszerint kisebb gazdasági hasznot hoznak). A szélsőségesen száraz homokbuckákon sem az akác, sem más fafaj nem nevelhető érdemi állományban. (Hazánkban ugyanakkor az ilyen buckák sem mozognak, ha meggondolatlanul nem tapossák szét természetes növényzetüket. Az Alföldfásítás idején kiterjedt homokvidékek az aszály és az akkoriban szokásos, intenzív túllegeltetés együttes hatására lendültek mozgásba, és a faültetés valamint a túllegeltetésből eredő taposás megszüntetése együttesen érte el a kívánt eredményt, a homok újbóli megkötését.)

Ami pedig szintén a tények közé tartozik: az akác gyökérsarjairól és magról egyaránt képes agresszíven terjedni, ezáltal megjelenni ott, ahol nemkívánatosnak minősülhet, ahol nem kérte, nem akarta ezt a terület tulajdonosa. Ahol valaki gyepet akart fenntartani, és az akác megjelenése előtt megtehetette ezt kímélő kezeléssel, ritka beavatkozással, de a továbbiakban jelentős pluszköltséget okoz neki a fásodó sarjak elleni védekezés. Ahol valaki más fafajokból álló erdőt akart fenntartani, hosszabb vágáskorút, ritkán kezeltet, de nem tudja megvalósítani az elképzelését, mert magától megjelenik erdejében az akác, behálózza a gyökérsarjaival, elszórja a magvait, és mire az eredeti faállomány kitermelésére és felújítására kerülne sor, már az újulatot is elnyomja agresszívebb növekedésével. Aki tényleg ismeri a vidéket, nem lehetnek számára ismeretlenek ezek a szituációk. Sajnos, a „kímélő kezeléssel fenntartott gyep” és a „ritkán kezelt erdő” kifejezésekből az is könnyen kiolvasható, hogy az akác agresszív terjedése arányaiban a legnagyobb problémákat épp a kevésbé intenzíven használt természetes élőhelyeinken okozza, tehát a lehető legvalódibb magyar táji örökségünk eltűnését siettet. Például a honfoglaló őseink által jól ismert és szeretett, az őshazából kiindulva ezer kilométereken át követett, alföldi erdőssztyepek utolsó maradványaiét.

Végeredményben egyszerű példán keresztül megérthető az akác felett folytatott viták lényege. Olyan, saját hasznunkra tartott élőlényről beszélünk, amely képes elszabadulni, és tőlünk függetlenül, akarunk ellenére is „cselekedni” – ebben pedig alapvetően különbözik a paradicsomtól, krumplitól, és számos más haszonnövénytől, amik szintén Amerikából erednek, és amelyekkel párhuzamba szokták állítani. Az akác

sok szempontból inkább olyan, mint a kutya. Hasznos élőlény a kutya? Ha megfelelően tartják, nem kérdés. Képes kárt okozni a kutya? Ez sem kérdés, ha a kóbor kutyák által jelentett problémákra gondolunk. Tartsunk-e kutyát az országban, hol igen és hol ne (más a kutya a tanya mellett, és más az erdőben szabadon kóborolva), és mennyit, és milyen szabályok mellett, és ki felel a kutya által okozott károkért, és kinek kell ezek elhárítására lépéseket tennie? Ezek azok a kérdéstípusok, amikre jó volna széleskörű megegyezéssel értelmes válaszokat találni, akkor is, ha a kutya helyére az akácot helyettesítjük be a mondatokban. Mert azt is észre kell venni, hogy a kutyatartás sok szempontból jobban szabályozott, mint az akáctartás. Az utóbbi által okozott károkért és többletköltségért ugyanis a legtrikább esetben vállal felelősséget az, aki az akácot ülteti, neveli, vagy csak tűri spontán megjelenését a saját földjén, és hagyja tovább terjedni másokéra is.

5. Röviden arra is érdemes kitérni, miért képes a klímánkat és talajainkat jól viselő akác ennyire intenzíven terjedni nálunk, más növények rovására. (Felsorolt tulajdonságai öt eredeti, gyakori természetes zavarásoknak kitett amerikai élőhelyein is segítik, de ott versenytársai alkalmazkodtak jelenlétéhez, nem képes végletesen elnyomni őket.)

A legfontosabb öt ok a következő: A) A fajok többségénél sokkal erősebb a sarjadjóképessége, tehát ha ezekkel a fákkal egyszerre vágunk ki akácot, akkor rendszerint az akác sarjai fognak győzni a növekedési versenyben. B) Az akác gyökérzete, lehulló lombja olyan (ún. allelopátiás) anyagokat juttat a talajba, amely számos más növényfaj növekedését gátolja. A növények közötti versengés ismert módja ez, ám az őshonos növényzet az akác vegyületeihez nem szokott hozzá sok-sok évezred alatt, tehát a fajok többségének tűrőképessége az akác vegyületeivel szemben sokkal gyengébb, mint a többi őshonos növény hasonló célú kémiai anyagaival szemben. C) Elhullatott keményhéjú magvai kivételesen hosszú ideig, ötven évig is megőrzik csírázóképeségüket a talajban. Ennek köszönhetően tűz, talajbolygatás, stb. hatására olyankor is képesek újra nagy mennyiségben kihajtani, és uralomra jutni, amikor a felszínen esetleg évtizedek óta nem állt már akácfa. Magyarán: ahol egyszer magászó akácfa nőtt, emberöltőn át fennáll a komoly esélye annak, hogy újra visszaszerezze a termőterületét, akkor is, ha nem ezt szeretnénk. D) A gyökérgümőiben élő, levegőből nitrogént megkötő baktériumoknak köszönhetően bőségesebben jut a növényi fejlődéshez szükséges nitrogénvegyületekhez, mint azok az őshonos növények, amelyek csak a talaj nitrogénforrásaira támaszkodhatnak. (Élettevékenysége idővel ugyan dúsítja a talaj felvehető nitrogéntartalmát, de egyéb elnyomó hatásai miatt ez nem segíti az őshonos növényzetet, csak az akácot elviselő kevés gyomnövényt.) E) Mivel természetes ellenségeinek többsége az őshazájában maradt, sokkal kevesebb a fogyasztószervezete, mint az őshonos növényeknek, ezáltal is növekedési előnyt élvez velük szemben.

6. A fehér akác előbbiekben ismertetett tulajdonságai azt eredményezik, hogy számos valóban őshonos, természetes erdő- és gyeptípusunkban, különösen az Alföldön megjelenése és terjedése az eredeti növény- és állatközösség fennmaradását a lehető legkomolyabban veszélyezteti. Ezek évtizedek óta, magyar szakemberek által dokumentált tények, a kapcsolódó problémákról bőséges szakirodalmat talál az, aki az interneten rákeres az „akác ökológiai probléma” címszavakra. Az akác által más tájakon okozott gondokról érdemes rákeresni az előbbiek idegennyelvű megfelelőire.

A záródó akácállomány alatt rendszerint csupán néhány igénytelen gyomnövény és ezek fogyasztói maradnak, a lombkoronaszintben szintén az a kevés állat, amelyik alkalmazkodik a szegényes tápláléklánchoz, és él az akáclomb kevés közvetlen fogyasztóján. Félrevezető az az érvelés, amikor valaki az idős akácosban fészkelő madarakra hivatkozik, vagy arra, hogy akácfa alatt is látott védett növényfajokat, tehát nem létezik, hogy ez a „magyarrá vált fa” más „magyar” élőlényeket veszélyeztetne. Az akácosban (többnyire inkább csak akáccsoportban) fészkelő madarak rendszerint máshová, az erdőszegélyre, a környező gyepekre és más erdei élőhelyekre járnak ki táplálkozni, amelyeknek lényegesen nagyobb a táplálékkínálata. Számukra az akác ott és akkor csupán fészektartó, de nem érdemi táplálkozóhelyet biztosító növény. Zárt akácos tömbök belsejében igen kevés madárfaj, igen kis egyedszámban képes csak megélni, ellentétben az őshonos erdőkkel. És valóban, szerencsés esetben, amikor még nem vált teljessé élőhelyük kedvezőtlen átalakítása, előfordulhat, hogy érzékenyebb növényfajok is megtalálhatók az akácok közelében (leginkább ott, ahol a termőhely nem kedvez az akácnak, és állománya lassabban, vagy nem zárul). De ezek az esetek tartoznak a jobb kimenetelű kivételek közé, és nem annak bizonyítékai, hogy az akácnak nincs pusztító hatása a természetes növényzetre, hanem arról tanúskodnak, hogy szerencsés esetben káros hatása ellenére sem tűnik el

minden azonnal a környezetéből. Éppen úgy, ahogyan alkoholista szülők gyermeke is válhat boldog felnőtté a kedvezőtlen környezet ellenére, ám ez a ritkábbik eset, és nem arra bizonyíték, hogy az alkoholizmus nem rombolja a családi értékeket.

7. Talán mostanra úgy tűnik, minden akáctermesztéssel kapcsolatos érvet és ellenérvet áttekintettünk: nem vitatottan jelentős gazdasági haszonnövény, amelynek a természetben történő esetleges kártétele, spontán terjedése az eddigiek alapján bizonyára leginkább a természetvédőknek fáj. Csakhogy a fehér akác térnyerésével – mint bármely tájidegen növény, és általa teremtett, nem természetes élőhely térfoglalásával kapcsolatban - további problémák is felmerülnek. Csupán ezek megértése után mondhatjuk azt, hogy minden szempontot mérlegelve tudunk dönteni arról, hol és hogyan gondozzuk, illetve miképp viszonyuljunk a Bizottság özönfajokkal kapcsolatos rendelettervezetéhez.

A három legjelentősebb további probléma:

A) Nincs a világon olyan uralkodóan egyfajú növényi kultúra, amely tetszőleges ideig fenntartható lenne ugyanazon a helyen. Ha ugyanolyan fajú növény nő újra és újra egy adott helyen, előbb-utóbb törvényszerűen úgy használja el a számára szükséges ásványi anyagokat, szerves vegyületeket a talajból, hogy a maga számára kedvezőtlené teszi azok arányát, hiányt idéz elő, végsősoron lerontja önmagának a termőhelyet. Különösen, ha szervezetének anyagát rendszeresen elvisszük, mint minden termesztett kultúrában, és nem hagyjuk visszakérülni a talajba. (Egyebek között ezért alkalmazunk vetésforgót és ezért trágyázunk a növénytermesztés során.) A természetes növényközösségek, beleértve az erdőket, sokfajúak, és hosszabb idő alatt különböző növények, különböző fák váltják egymást ugyanazon a ponton. Ennek a természetes „vetésforgónak” köszönhetően a talaj összetétele, alkotóinak aránya idővel másként változik, másból fogy több, másból pótlódik vissza több, és előbb-utóbb ismét alkalmassá válik az adott hely a közösség azon fajának is, amelyik korábban „költözésre” kényszerült. Az újból és újból – rendszerint sarjrol – felújított akácerdők néhány generáció után már rendszerint olyan gyenge növekedésűek, hogy nem éri meg gazdasági szempontból sem a tartásuk. Lecserélésük tehát indokolt lesz (ahogyan a napjainkra elöregedett akácosoké már most az), de addigra környezetükből, a talajukból a természetes erdei életközösségek szinte minden faja eltűnik. Ezért a sokáig fenntartott, természetellenesen egyfajú akácerdővel utódainkat is megfosztjuk attól, hogy változatos, természetszerű erdőket nevelhessenek a helyükön.

B) Az akác mézelő tulajdonságát a méhészek tényleg képesek hasznukra fordítani, azonban a természetes beporzó rovarokat nem tartja el az akácos, abból elvándorolnak, nem élnek meg benne. A természetben élő méhek, lepkék, legyek, egyéb beporzó rovarok ugyanis nem két-három hétig, hanem tovább, rendszerint több hónapon keresztül igényelnek táplálékot, ahogyan a házi méh sem csak két hétig táplálkozik egy évben. A mindössze néhány gyomnövényvel együtt élő akácos viszont virágzása előtt és után nem biztosít megfelelő pollen- és nektárforrást, ellentétben a teljes vegetációs időszakban virággazdag természetes gyepekkel és erdőkkel. Márpedig a természetes növényzeten túlmenően, a hazánkban megtermelt, rovarporozta növények többségét, kiskertektől a gyümölcsösökig és számos szántóig, még mindig a természetes rovarvilág porozza be, nem a méhészetek. Az akácosokkal – vagy egyéb mezőgazdasági monokultúrákkal – túlságosan zsúfolt tájban a természetnek ez a „szolgáltatása” végzetesen meggyengülhet. Éppen az Amerikai Egyesült Államok az egyik legszembetűnőbb példája annak, milyen gazdasági kockázatot jelent a természetes beporzó fauna kiirtása, ott ugyanis hatalmas területeken a mezőgazdasági termelés egyik legjelentősebb akadályozó tényezőjévé vált a beporzók hiánya. A témáról bővebben lehet olvasni magyarul is a „beporzó rovarok hiánya” címszavak beütése után az interneten. Visszatérve az akácosokra: a méhésztársadalom valóban növelni tudja gazdasági hasznát az akácosok megállás nélküli térnyerésével, és talán több akácméz is jut a magyar asztalokra. De ennek az ára a növekvő termesztési kockázat minden egyéb, természetes módon beporzott növény esetében. És a mai napig egyetlen mezőgazdasági szakember sem mondta azt soha, hogy a természetes beporzó fauna eltűnése miatt tájszinten fellépő termesztési problémák megszüntethetők mesterséges úton. Aki tehát a méhek pártján áll, gondoljon a természetben élő méhekre is, ne csak a méhészek által ide-oda telepített, táplálékhiányos időben mesterségesen táplált háziállatokra.

C) Az Alföld kevés csapadékú területein, különösen a Duna-Tisza közti Homokhátságon, ahol arányaiban a

legnagyobb az akác térfoglalása, a klíma nem teszi lehetővé nagy területű zárt erdők kialakulását, éppen a természetes eredetű vízhiány miatt. Ez a térség valaha azért volt vizes és száraz élőhelyek változatos, és mezőgazdasági szempontból is jól kihasználható mozaikja, mert a magasabb, szárazabb homokháton tenyésző, nem zárt erdő jellegű természetes növényzet nem használt fel minden lehulló csapadékot, hanem a gyökérzónán túljutva érdemi mennyiségű víz érte el az összefüggő talajvíztükröt, illetve oldalirányban áramolva víztöbbletet eredményezett a homoki táj mélyületeiben. Ezekben a mélyedésekben - az aljukon kialakult vízzáró rétegek miatt - a csapadékból esztendőkre összegyülekező vizei több évre is elraktározódhattak, mindig akadt tehát üdőbb terület az aszályos években is (ahonnan lassú utánpótlást kapott azért a talajvízkészlet). A térség azonban mára tartósan szárazsággal küzd, és ennek számos természetes (fokozódó csapadékhiány, illetve párolgás) és mesterséges oka között a környezeti adottságokra tekintettel nem levő, intenzív mezőgazdasági tájhasznosítás is jelentős szerepet tölt be. Az intenzív növénytermesztés nem csak azért hatott kedvezőtlenül a térség vízháztartására, mert helyi termelői érdekeket kiszolgálva, és a kiszáradással érintett többiekét figyelmen kívül hagyva egyre több vizet vezettek el a belvízvédelmi csatornarendszerek, hanem mert eleve sokkal többet használnak el a mesterséges növényi kultúrák a lehulló csapadékból, mint valaha a természetes növényzet. A lényegesen több biomassza több vizet igényel, ez alapvető élettani törvényszerűség. Hiába viszonylag kis vízigényűek az akácok, amennyiben olyan területekre ültetik őket nagy kiterjedésű, zárt állományok formájában, ahol a természetes növényzet biomassza produkciója és vízfogyasztása kisebb volt, törvényszerűen csökkentik a talajvízbe jutó, illetve oldalirányban a mélyületek felé áramlani képes vizek mennyiségét, és vízhiányosabbá teszik környezetüket. Végeredményben, a száraz homokhátak intenzívebb hasznosítása árán a telepített faültvények hozzájárulnak az oldalirányú vízáramlások által táplált, üdőbb mélyfekvésű területek kiszáradásához, pedig utóbbiak termőhelyi adottságai kedvezőbbek, és sokrétűbben kihasználhatók lennének. Az akáctelepítéssel nyert gazdasági előny másutt a fokozódó vízhiány miatt hátrányt eredményez, mint mindenütt a világon a korlátos természeti erőforrások átgondolatlan hasznosítása.

8. Az előbbieket tudatában érdemes végiggondolni az akáctelepítésekkel kapcsolatos vitákban elfoglalt álláspontunkat. Az megkérdőjelezhetetlen statisztikai tény – ellenőrzésére javasolt az „erdei fafajok aránya Magyarországon”, vagy hasonló keresőszavak beütése internetes keresőoldalakon -, hogy hazánkban az Észak-Amerikából betelepített fehér akác a legnagyobb területet borító fafaj, és napjainkban is ennek a fafajnak nő legnagyobb mértékben a termőterülete. Ez eleve hiteltelenné teszi az akácokaink gyors végpusztulását vizionáló aggodalmakat, és sokan vannak, a magyar erdész szakemberek között is, akik aggasztónak tartják az akác folyamatosan tovább növekvő térfoglalását. A töretlen akáctelepítési szándékot, amely nincs tekintettel ennek környezeti, ökológiai kockázataira, a rövidtávú nyereség-maximalizálási vágy hajtja, a távolabbi jövőért való aggodalom nélkül, ahogyan az lenni szokott hasonló esetekben.

Józanul szemlélve a dolgot, a két „egyszempontú” megközelítés közötti értelmes kompromisszumot kellene megtalálni az akáctelepítésekkel kapcsolatban: az, aki az akác telepítésének bármiféle korlátozását elutasítja, épp annyira elvakult önérdékű véleményt alkot, mint amennyire racionalitástól távol álló annak a hite, aki szerint belátható időn belül kiirtható az országból, és sehol sem szabadna ültetni a jövőben. Az akáctelepítésekkel, ezek támogatásával, avagy korlátozásával kapcsolatos szakpolitikai döntéseket úgy kellene meghozni, hogy abban minden, a társadalmi közérdek valamely szeletére fókuszáló szempont szerepet kapjon, erdőgazdálkodóink és méhészeink boldogulásától természetes élőhelyeink megőrzésén, természetes beporzó faunánk fenntartásán keresztül az alföldi homokterületek vízháztartási helyzetének javításáig.

9. Végezetül: minden bizonnyal téved az, aki kibírhatatlan veszteségnek tartaná, ha a neki kedves szempontból kedvezőtlenül alakulna az uniós rendelettervezet. Elég baj az, hogy lassan mindenki csak végletekben tud gondolkodni ebben az országban. Lássuk mindkét szemszögből:

Akár magyarországi ajánlásra kerül fel az ötven legjelentősebb özönfaj közé a fehér akác (nyilván mindenekelőtt ennek elkerülését szolgálja a hazai ellenkampány), akár más tagállam kezdeményezésére, a rendelet tervezett szövege nem tartalmaz olyan előírásokat, amely a hazai akáctermesztés drasztikus derékba törését eredményezné. A tervezet IV. fejezete, benne a 17. cikk éppen az ilyen széles körben elterjedt özönfajokkal kapcsolatos bánásmóddal foglalkozik, és féken tartó intézkedésekről szól. Nem véletlenül, mert még teljes szándékegyezés esetén sem lenne annyi pénz az unióban, amennyiből egy-egy

valóban elterjedt özönfajt hatékonyan ki lehetne irtani, beleértve az akácot. A féken tartó intézkedéseket részletező szöveg az uniós jogalkotási folyamatban befolyásolható – a magyar közreműködők által éppúgy, mint más tagállamok részről -, és végeredménye várhatóan olyasfajta intézkedési kötelezettség lenne, ami érdemben ellene tesz az elterjedt özönfaj, így az akác felismert kártételeinek. Tehát a magyar államnak be kellene számolnia arról, mit cselekszik természetes élőhelyei védelme érdekében, a természetes beporzó fauna védelme érdekében, a természetes vízháztartási helyzet védelme érdekében, sőt a legkárosabb hatásokat kifejtő akácállományok visszaszorítása érdekében, de annak ebben az esetben sem lenne realitása, hogy a magyar akácosok területe gyorsan és drasztikusan csökkenjen. Vélhetően további telepítéseik során még inkább ügyelni kellene arra – garanciális eljárási szabályok felállításával -, hogy azok ne eredményezzenek jelentős járulékos károkat más javakban (ezért például csak érdemi védőtávolság betartásával lehetne őket természetes élőhely közelébe telepíteni, csak olyan termőhelyre, ahol nem befolyásolják hátrányosan környezetük vízháztartási viszonyait, stb.). Innovatív módon elő lehetne állni magról történő szaporodásra képtelen akácfajták nemesítésével, és az előremutató intézkedések sora még folytatható.

Másfelől: ha az uniós rendelet listájára végül most nem kerül fel az akác, ez nem jelenti azt, hogy attól kezdve bárhol el kellene fogadni telepítését, térhódítását. Akik a kártételei elleni védekezés erősítését tartják fontosabbnak, kétségtelenül elesnek egy remélt jogi eszköztől, forrásnyerési lehetőségtől. De az általa okozott károk megelőzését, elhárítását megkövetelő, számos hazai és uniós jogi rendelkezés továbbra is hatályban lesz, amelyek a természetes élőhelyek, a természetes beporzó rovarközösségek megőrzéséhez, illetve egyéb fontos természeti „szolgáltatások” fenntartásához fűződő közérdeket, természetvédelmi és mezőgazdasági érdeket szolgálják. Remélhetőleg lesz annyi bölcsesség a mindenkori hazai jogalkotóban, hogy ezek jelentőségét is át tudják majd látni, és nem bontanak le minden gátat az akáctelepítések előtt.